

The American Hungarian Federation

Serving the Community since 1906 - Fidelissimus ad Mortem

Remarks by György Szapáry, Ph.D., Ambassador of the Republic of Hungary to the United States on the occasion of Commemoration of Hungarian National Day and the 1849 war of Liberation in Washington, D.C. on March 13, 2011 hosted by the American Hungarian Federation of Washington, D.C.

http://www.americanhungarianfederation.org/news_kossuth_1848-2011.htm

Tiszteletes úr!

Kedves Cserkészek!

Tisztelt Megemlékező Közösség!

Kedves Barátaim!

Hölgyeim és Uraim!

Felemelő érzés e közösségben ünnepelni az 1848-as forradalom és szabadságharc emlékét. Felemelő, mert ez a nap is élő példája annak, hogy a márciusi ifjak és a magyar szabadság bátor harcosai által ránk hagyott történelmi örökség milyen fontos nemzetmegtartó erővel bír.

Történelmünk, közös hagyományaink nemzetmegtartó erejét nem szabad alábecsülni, és nem hagyhatjuk elveszni azt. Hiszen ez az elemi erő az, amely a hányattatott sorsú magyar nemzetet a Kárpát-medence ölében évszázadok óta egyben tartja, és láthatatlan szálakkal köti össze a tengerentúli magyarságot az anyaországgal.

Azzal az anyaországgal, amely ma végre bátran nyújtja ki karját elszármazott gyermekei felé, büszkén ajánlja fel a könnyített honosítás lehetőségét és határozott szándékkal éleszti újra a Magyar Állandó Értekezletet (a MÁÉRT-ot). Mert igenis számít a diaszpóra aktív részvételére nemzeti ügyeink rendezésében.

Hölgyeim és uraim, kedves egybegyűlteik, túlzás nélkül állíthatom, hogy 2011.március 15-éje merőben más lesz, mint az elmúlt évek, sőt évtizedek március 15-éje: a modern magyar demokrácia történetének eddigi legfontosabb mérföldköve lesz ez az idejévközpont. Pár nap múlva megkezdődik a magyar Országgyűlés az új alkotmány parlamenti vitáját

Sokan kétségbe vonják ennek időzítését, ütemezését, körülményeit. Egy dolgot azonban érdemes leszögezni: alkotmányok ritkán születnek állóvízben. Gondoljunk csak az 1848-as áprilisi törvényekre. A végső eredményt pedig nem a körülmények, hanem a bele fektetett energia, a tudatos készülés és a szakmai felkészültség határozza meg.

Az amerikai alkotmány röpke négy hónap alatt készült el. Az új magyar alkotmány körüli műhelyviták már tavaly ősztől, nagy intenzitással folynak. Februárban pedig már se szeri, se száma nem volt az alkotmány körüli konferenciáknak. A szakmai és közéleti vita végre a fontos dolgokra koncentrál. Nem is lehet ez másképp, hiszen a szabadság alkotmányáról van szó.

2011. március 15-éje úgy fog bevonulni a magyar demokráciatörténetbe, mint fiatal demokráciánk újjászületésének kezdete, amikor az ország végre szembenéz saját múltjával, saját történelmével. Eljött

a pillanat: erőt merítvén felemelő, meghatározó közös történelmi küzdelmeinkből oly sokévnnyi sodródás után végre kezébe veszi sorsát az ország és megszabja jövőjének pontos útját.

Itt a „tengerentúlon” e történelmi pillanat jelentősége mintha elveszett volna a zajban. A média által gerjesztett álhírek és rémhírek között elkallódott az igazán jelentős otthoni események fonala. De aki a hamis narratívának felül az nem látja a fától az erdőt: történelmi időket él az ország!

Magyarországon ma ugyanaz a „most vagy soha” hangulat uralkodik, mint 1848-ban a Pilvax kávéházban. Petőfi lángja mintha újra belülről égetné ma a magyar nemzetet: olyan összenemzeti nekirugaszkodásnak, olyan nemzeti összefogásnak, olyan közös erőfeszítésnek vagyunk tanúi, mint amit 150 évvel ezelőtt élt meg hazánk.

Ma végre újra a reformkor szelleme lengi be Magyarországot. Tizenegy hónappal ezelőtt a választópolgárok úgy döntöttek: le akarnak zárni egy időszakot, szembe akarnak nézni démonjaikkal, le akarják rázni felesleges terheiket és a saját talpukra akarnak állni. Mert a magyar ember tehetsége, leleménye és büszkesége, a magyar szellem kiválósága hatalmas erőforrás.

Kossuth tudta, hogy „Isten mindent megadott e hazának, mi annak boldogságára megkívántatik.” Az elhatározás végre meg van. A politikai döntést a választópolgárok meghozták erről. A kormány pedig nyíltan vállalja, amit annak idején Széchenyi tényként kezelte, tudniillik, hogy „a nemzet nagysága, boldogsága mindig csak magában a nemzetben rejtezik.” De mi másra is építhetne egy nemzet, mint saját szellemi, természeti erőforrásaira, felhalmozott történelmi tapasztalataira, és tudására?

Remélhetjük, hogy kezdetét vesszük egy olyan korszaknak, amikor a márciusi ifjak szelleme nem évente egyszer tűnik csak fel az újságok hasábjain, nem kötelező olvasmányok és anakronisztikus iskolai előadások formájában idézzük csak fel a haza nagyjait. A reformkor nagy alakjait ma otthon nem romantikus historizmusként emlegetik, hanem több milliárdos, korszakalkotó nemzeti terveink hamisíthatatlan védjegyeiként.

Gondoljunk csak bele, hogy Széchenyi alakja az ország legsikeresebb vállalkozásösztönző programjának védjegyévé vált. Ez a Széchenyi Terv. S nem véletlenül. Széchenyi István Hitel című műve az egyik legkomolyabb gazdaság fejlesztési programja volt hazánknak, amelynek tanulságai, főbb megállapításai mind a mai napig érvényesek.

Széchenyi felismerte, hogy a gazdasági élet megreformálása nélkül az ország nem tud kitörni függési helyzetéből, nem lesz képes organikus fejlődésre, belülről jövő megújulásra. Akkor és most is az egyik legnagyobb problémát a vállalkozók hitelfelvételének nehézsége, a befektetések hiánya okozta.

Ennek szellemében az Új Széchenyi Terv több, mint 130 milliárd forintot áldoz a hazai vállalkozások fellendítésére, mert a kormány hisz abban, hogy a jólétet csak a szabad vállalkozók képesek megteremteni. Amint írja: „Szoros Hitellel ... rövid idő alatt, de annál jobban és szaporábban emelkedik a' község java 's az egész haza dísze.”

De ehhez felelős magatartás, a mindenki által vallott normák követése meg kell, hogy legyen. Az ő szavaival: „a rendes és becsületes ember jutalmazva, a rendetlen 's csalárd ellenben büntetve” kell, hogy legyen. Ezért a közrend fenntartása és visszaállítása egy másik fontos alapköve a fokozatos, tudatos építkezésnek, aminek útján elindult most az ország.

„Tőlünk függ minden, csak akarjuk.” Buzdított Széchenyi akkor és hirdeti az Új Széchenyi Terv ma. Egy olyan nagy nemzeti programról van szó, amely helyet ad a magyar reményeknek, a magyar emberek terveinek, a magyarok önként vállalt, de izgalmas és ország építő tevékenységének.

Másik nagy magyarunk, s szabadságharcot követő konszolidáció Széll Kálmánja, az ország gazdasági megújulásának letéteményese inspirálta azt a nagy ívű két héttel ezelőtt meghirdetett stratégiát, ami ezeket az egyéni terveket egy nemzetgazdasági, stratégiai tervbe foglalja. A Széll Kálmán terv alap gondolata nem más, mint az országot sújtó, kibontakozási lehetőségeinket korlátozó, óriási adósság halmaz lefaragása, hazánk versenyképességének megerősítése, ami biztosítani képes a magyar gazdaság tartós növekedését és az emberek jólétének a gyarapodását.

Mozgásterünket, önrendelkezésünket csak úgy szerezhethetjük vissza, ha gazdasági hatalmunkat visszanyerjük. Ahogy Kossuth is mondta: „Amely nemzetnek kezébe van adva a hatalom, és nyitva az út önboldogsága felett intézkedni, annak minden meg van adva.” Márpedig Magyarországnak minden lehetősége, adottsága és rátermettsége meg van saját boldogságáról önerőből gondoskodni, minden lehetősége meg van arra, hogy bebizonyítsa, nem voltak hiába régi küzdelmeink.

Nagy megújulás előtt áll a haza. Az állandóan és gyorsan változó világban csak azok maradnak talpon, akik képesek megújulni. Aki helyben toporog, az hátrafelé halad és lemarad. Ma a magyar kormány a megújulás útját választotta, annak minden kihívásaival és nehézségeivel együtt. A megújulás, a mélyreható változások mindig szembesülnek kishitűséggel és kritikákkal. A kritikákat meg kell hallgatni, a hasznosakat be kell fogadni, de nem szabad, hogy a kishitűség, a cinizmus és az ellenségeskedés eltántorítson bennünket a megújulás útjáról.

Tartozunk ezzel elődeink és hőseink emlékének. Tartozunk azoknak, akik 1848-ban a magyar függetlenségért meghaltak, azoknak, akik 1956-ban a szabadság eszméjéért életüket adták vagy emigrálni kényszerültek, tartozunk magunknak és tartozunk ennyivel a jövő nemzedéknek.

Széchenyi 170 évvel ezelőtt mondta: „Legyünk meggyőződve, hogy nincs a magyarnak őszintébb jóakarója széles e világon, mint önmaga, ugyanakkor senki se árthat a magyarnak annyit, mint szintén csak maga. Egyedül mimagunkban van a feltámadás, ne felejtjük ezt soha; és bármily erősen ágaztassa is el hazánkban a pártokat és külön egyediségeket vérünk heve és politikai hitünk türelmetlensége, legyen köztünk legalább egy engesztelő eszme, mely lefegyverez és kézfogásra int. És ez: a nemzeti lét eszméje meg az a hit, mely ehhez köt. Mert ha az ármány ezen kapcsot közöttünk el bírná vágni, és a magyar magyart gyűlölné, üldözné - ó, akkor nemcsak nem virul fölöttünk élet többé, de még végünk sem lesz díszteljes.”

A Jóisten segítsen bennünket, hogy nemes céljainkat elérjük. Ebben a megújulásban számítunk az amerikai magyarokra, az ő dinamizmusukra, kreativitásukra, segítőkészségükre.

Köszönöm szépen a figyelmüket.